Serce zatwardziałe

Są takie kłódki, zamki, których nie można już otworzyć. Zapieczone, zatarte; łamie się każdy klucz. Dawno ich nie otwierano, nigdy nie były oliwione. Bardzo zbliżone do tych są cechy zatwardziałego serca. Trudno wejść do wnętrza; każdy klucz się złamie, nie ma sposobu dotarcia do środka. O zamku powiemy: zapieczony, zatarty, o sercu: zatwardziałe. Jak to się dzieje, że ludzkie serce staje się zatwardziałe? Jak to się dzieje, że czasami mamy przed sobą człowieka, bardzo nam bliskiego: męża, ojca, do którego nie potrafimy już dotrzeć. Jak to się dzieje, że ludzkie serce staje się zatwardziałe nawet dla Pana Boga, że nawet łaska Boga staje się bezskuteczna. Że taki człowiek się spowiada, ale nadal, jak przedtem, nawet jeszcze bardziej! pozostaje zamknięty dla swego bliźniego: brata, żony, własnego dziecka, ojca. Jest jeszcze bardziej zapiekły niż przedtem. Pan Jezus też mówił o ludziach *twardego serca,* którzy byli głusi na każde Jego słowo, pozostawali ślepi będąc świadkami wielu cudów. Po konserwacji ołtarza nasze tabernakulum nie szło otworzyć, złamałem klucz. Rozebrałem zamek, do najmniejszej części, każdą dokładnie oczyściłem, przesmarowałem. Teraz można je już łatwo otworzyć i mieć dostęp do Źródła łaski. Z sercem jest tak samo, każda część jest ważna, każda może zablokować całość. **[prob.]**